

som hurtigt kan arbejde med disse Sager. Der kan rejse sig ganske specielle Spørgsmaal; det viser sig, hvad jeg tidligere har haft Lejlighed til at omtale ogsaa i dette Ting, at der f. Eks. til store Byggeføretagender er medgaaet ganske overordentlig store offentlige Bidrag derved, at Arbejdet er standset ofte mange Gange, saa at der er løbet betydeligt større Omkostninger paa, end man havde haft Grund til at vente. Derfor vil Overslagssummerne ved de Arbejder, der bliver Tale om, blive nøje gennemgaaet, og man vil ogsaa nøje se paa, om der er fornøden Garanti for, at Arbejdet kan blive færdigt til den Tid, man har sat. Jeg tænker særlig paa store Byggeføretagender, med Hensyn til hvilke der vil blive ført Forhandlinger baade med Arbejdsgivere og Leverandører om deres Forhold og med Arbejderne, og det vil blive forudsat, at de vil være villige til ikke at standse Arbejdet, men lade eventuelle Stridsspørgsmaal afgøre ved Voldgift. Jeg har i den Anledning haft en Række specielle Forhandlinger og kan paa Grundlag deraf sige, at man synes fra alle Sider at have Forstaaelsen af, at noget saadant er nødvendigt.

Det er Ministeriets Forventning, at man ved disse Arbejders Iværksættelse i meget stor Udstrækning vil kunne imødegaa Arbejdsløsheden. Ved de Møder, der har været i December med Købstadsrepræsentantskaber og ved Sognedelegeretmødet i Aarhus, ved hvilke Lejligheder jeg var til Stede og havde Adgang til at udtale mig om disse Spørgsmaal, viste der sig megen Forstaaelse af det ønskelige i, at saadanne Arbejder sættes i Gang. Men trods alt dette er det klart, at det vil blive nødvendigt under en saa truende Arbejdsløshed som den, man forudser fra forskellige Sider, at yde direkte Støtte, og at det er nødvendigt allerede nu at faa de fornødne Ændringer i Lovgivningen, for at der kan ydes Hjælp i noget større Udstrækning, end den hidtidige ordinære Lovgivning har tilladt. Da Spørgsmaalet om den ekstraordinære Støtte sidst var til Forhandling i Rigsdagen, hævdede vi, at naar man nu havde faaet Arbejdsløshedskasserne ført tilbage til Forsikringsgrundlaget, skulde man fastholde dem der, det vilde være et overordentlig stort Gode for Samfundet, at man blev enig herom, og forsaavidt det var rimeligt og nødvendigt at yde nogen ekstraordinær Støtte, skulde man yde den gennem Hjelpekasserne. Jeg har nu i Anledning af den Situation, vi staar overfor, overvejet, om det var muligt

at gaa begge disse Veje, at forstærke de Ydelser, der ydes gennem Arbejdsløshedskasserne paa Forsikringsgrundlaget og ved Siden deraf at udvide Rammerne for den ordinære Hjelpekasselov, saaledes at Hjelpekasserne i Vintermaanederne kunde yde ekstraordinær Hjælp. Jeg har imidlertid ikke kunnet foreslaa dette, fordi jeg har Indtrykket af, at Arbejdsløshedskasserne endnu ikke er stærke nok til, at det vilde være forsvarligt at gaa den Vej. Jeg maa da ogsaa sige, at for nogle Kassers Vedkommende har det allerede nu vist sig, at de ikke kan magte deres ordinære Ydelser, skønt de har passende Medlemsbidrag, og det vil derfor blive nødvendigt for mig for saadanne Kassers Vedkommende at anstille særlige Undersøgelser og gaa til Bevillingsmagten med Forslag paa Tillægsbevillingsloven for at faa noget Tilskud til dem. Men da man altsaa ikke har kunnet gaa den Vej, har jeg bragt i Forslag, at man skulde sætte Hjelpekasserne i Stand til at yde Understøttelser i disse Vintermaaneder. Det træffer sig ogsaa saaledes, at dette Forslag falder sammen med Ønskerne fra forskellig Side. Paa Arbejdsløshedskassernes Aarsmøde erklærede man sig uvillig til at administrere Bevillingen og sørge for hele den ekstraordinære Hjælp. Man gjorde det med en efter min Mening ganske fejlagtig Motivering, for man viste sig saa ømtaalig overfor den Kritik, der var blevet rejst over alle de Misbrug, vi har set i de senere Aar, og betragtede denne Kritik som ganske specielt rettet mod selve Arbejdsløshedskassernes Administration, hvad den ikke var, og hvad der ogsaa af mig positivt er taget Afstand fra under Forhandlingerne i sin Tid her i Rigsdagen. Men man tog altsaa Afstand fra, at denne ekstraordinære Hjælp skulde ydes gennem Arbejdsløshedskasserne, og paa de bykommunale Hjelpekassers Delegeretmøde i Odense hævdede man, at man var villig til at administrere den ekstraordinære Hjælp, der kunde blive Tale om at yde. For saa vidt ligger dette Forslag altsaa i Plan med ledende Kræfter paa disse forskellige Omraader.

Naar jeg skulde sige noget om den Vej, som her er foreslaaet, vil jeg fremhæve den samme Betragtning, som jeg har været inde paa i det andet høje Ting, at jeg anser ikke nogen af de Veje, der kunde være Tale om i Øjeblikket at vandre, for ideale, heller ikke den her foreslaaede Vej, men jeg anser den for under de øjeblikkelige foreliggende Omstændigheder at være den bedste Vej. Det siger jeg ud fra den Be-